

TRAN - KIM

ÔNG CHỦ LẠ

KIỂM - HIỆP DIỄM - TÌNH

TAN - VIỆT

VAN DOAN

15, Route de Huế

HANOI

CẨM TRÍCH VÀ SOẠN
THEO THÀNH TÍCH HÁT

6

Giá 3 xu

*Certifié exact 1700 exemplaires
Le 10 Septembre 1921
Lacour
822154*

Tiếng động chợt băng rồi lại rõ rệt hình như bảo thám cho chàng biết có kẻ ẩn-nấp đâu đây định đón đường ám sát chàng. Một mối ngờ vực thoáng qua trí nghĩ Thao-Lay như một vết mây đen sô nhau chạy tán loạn trên nền trời u ám vừa rồi. Nhưng chàng trấn-định được ngay sự sợ hãi và quắc mắt lên soi-mỏi trông chẳng cây dựng đứng chắn ngang phía trước như một bức cấm thành.

Bóng tối dày quá, dẫu hai người giáp nhau cũng không nhận rõ được mặt nhau. Thao-Lay không thể đoán được tiếng ngựa hí và đập vó ở chỗ nào. Dờ bên cạnh sườn định rút kiếm nhưng chàng chợt nhớ ra trong cuộc xung-sát đêm qua, lúc ngất đi, thanh kiếm đã vắng rơi đâu mất rồi.

— Liều !

Chàng nghĩ thế rồi tay cầm chắc lọ thuốc dầu, dè-dặt bước thật nhẹ trên cỏ. Nhưng chàng có ngờ đâu rằng tiên-~~z~~ chân chàng chạy huỳnh huých ban nãy đã khua động bên tai toán kỵ-binh của Chao-Lốt đang tò mò chăm-chú như đàn sói đánh hơi rất thính, vì đi đuổi người bí-mật bị mưa, cà-boong tắt, nên tạm dừng ngựa đứng cả dưới gốc si rườm rà gần đây.

Có tiếng rì-rầm nổi lên chạy lan dài trên mặt đất làm Thao-Lay bồn chồn toan quay đầu chạy trở lại.

— Nhưng còn Kham-Bay, còn tiếng gọi xa xăm của tình yêu, còn vết thương đau đang chờ thuốc đắp? Ừ, biết đâu, lúc này Kham-Bay đã chữa vì đau nhức mà tỉnh dậy? Biết đâu vắng tình-Quân bên cạnh, nàng chả rầy-rụa bị vết thương hành hạ ray rứt đau-buồn đến tim gan? Mà cũng chỉ vì ta...nên nàng mới gian-nan khổ sở, tâm hồn thơ yếu trải bao phen tê-tái, tấm thân ngà ngọc bao phen bị dày ải dân mình vào trong vòng gươm, đao, cho đến ngày nay, vì giữ vẹn tấm băng trinh, giữ vẹn chữ chung-tinh, kết quả còn lại một vết thương đau khổ. Thế thì bọn p~~h~~ận ta là phải chăm lo hàn gán, không những săn sóc vết thương kia, ta lại còn phải chờ-che cho người thực-nữ đến phút cuối cùng dù ta có phải hi-sinh cả tuổi trẻ lẫn thân-thể đi chăng nữa, ta cũng đành lòng.

Nhủ thắm thế, thì tâm tình yêu người bạn gái lại càng sôi nổi, bông bột, bứt rứt trong lòng, át cả sự nguy hiểm mà chàng chắc chắn là chỉ bước vài bước nữa sẽ sảy ra bao nhiêu sự không may cho thân chàng.

Mưa đã ngớt. Gió rít đầu cành cũng thưa dần. Thỉnh thoảng, vùng lá nặng trĩu những nước mưa, rung mình rũ những hạt nước giá lạnh hắt xuống mặt chàng. Bỗng, trong tiếng thác réo xa xa, trong tiếng sóng vỗ từng hồi húc vào bờ sông rào rạt hình như sen lẫn tiếng gươm va chạm nhau nghe ghê rợn, hãi hùng.

Thao-Lay đưa mắt nhìn quanh., Chàng bỗng hoa mắt lên vì trong tấm phong đen chung quanh mình nổi lên những hình bóng lù-lù và những đường chớp nhoáng nhoáng. Trong lúc tâm-trí chàng hoang-mang e ngại, thì chợt đâu đây, thốt lên một tiếng hiệu lệnh hô đều đều như đánh roạt một cái, tức thời, ánh cả boong lố-nhò bắt đầu lom-đom cháy, chồm lên chằng cây đen bụi rậm những vệt đỏ chớp chồm leo lét như những bóng ma chơi. Thất sắc. Thao-Lay không còn phân-biệt gì nữa, cầm đầu chạy miệt, như một con hổ lồng lên sau khi bị một mũi tên cắm ngập vào mình hay vô tình bị vướng chân vào mắt lưới.

Bấp chân cứng chắc của chàng tuy đã quen thân với những mô gò gồ ghề, với những bụi gai góc trong rừng, nhưng lần này chàng vấp vấp luôn rồi, vừa đâm bổ xuống thung, chàng riu chân ngã quay lộn mấy vòng trên cỏ rậm ở sườn gò, không kịp bấu víu vào đâu, chàng rơi tùm xuống một lạch nước.

Quần áo ướt lướt thướt, Thao-Lay nhào vào bờ, vừa lóp ngóp bò dậy được thì có ánh lửa trên theo rồi đằng sau lưng và tiếng quát tháo đưa đến tai chàng. Ngoảnh lại, Thao-Lay nhận rõ là ngọn đèn đi săn đêm của một tên kỵ-binh thúc ngựa đuổi gáp mình mà tên kỵ-binh ấy lại là Hào-Lốt.

Thấy kẻ thù, Thao-Lay đã mấy lần toan quay lại quyết liều một phen sống chết, nhưng ác thay, hai tay chàng trơ trọi, không có lấy tí gì có thể làm khí-giới để đầu chiến, vả lại chàng tự biết sức mình không thể đối thủ với cả toán kỵ-binh hăm hở

như hùm beo kia được. Hơn nữa, chàng hung hăng thì chỉ nguy hiểm cho chàng và vô-ích mà thôi. Cho nên mặc tiếng ngựa hít gió thổi phì phì, tung vó cuồn cuộn, chồm lên thúc dăng sau lưng, Thao-Lay vẫn cầm đầu chạy miệt, rẽ ngoắt lẩn vào những chạng cây đen.

Đang lúc cầm chắc sự nguy hiểm trong tay, thì lại ngay phía trước, vùn vụt có một người cầm dao phi ngựa, băng băng rẽ gió sấn đến, ló đầu ra trong mớ lá. Phen này thì khó lòng mà thoát thân ! Đứng trước kẻ đón đầu, đằng sau kẻ thúc đến, dù chàng có hung hăng như con ngựa bất kham đi chăng nữa, cũng dên đứt hơi ngã vật xuống mất.

Nghẹn ngào, Thao-Lay thốt ra một câu ai oán :

— Kham-Bay em ! Em có nhớ anh trong lúc này không ? Anh bị bắt mất !

Một phút... hai phút, vụt qua, cái chết dên rất gấp, làm cho lòng Thao-Lay giá lạnh, bao nhiêu hy-vọng đều tiêu tan đi cả.

Con ngựa phía trước đã phi dên mặt chàng. Thốt nhiên, Thao-Lay rú lên :

— Ân-nhân !

Người lạ như đã biết trước là Thao-Lay, lẳng lẳng không đáp, ép mạnh hai vế đùi vào mình ngựa, ghìm ngựa lại, cúi mình bệ sốc chàng lên rồi thuận tay phóng luôn mũi dao vào mặt Chao-Lôt. Đang khi không để ý, Chao-Lôt không kịp tránh đỡ, mũi dao bay vèo đến đâm vỡ tan chiếc đèn ló buộc ở trán hăn-

Hoảng sợ, Chao-Lôt rùng-mình, lao đao ngã lăn xuống chân ngựa. Toán kỵ-binh ập tới sùm sít nâng đỡ hăn lên. Trong khi ấy thì người lạ mặt túm bõm giật ngựa quay vội trở lại rồi phóng nước đại, sấn vào mớ lá dày biến mất.

— Công tử ở Mường-Luống về ?

— Vâng, tôi về lấy lọ thuốc dẫu.

Như sức nhớ ra, Thao-Lay hỏi rồn người lạ :

— Ân-nhân đã giết tên Chao-Khai và cứu cha tôi ?

— Phải, đó là việc thường trong những việc tôi đã làm và sẽ làm mãi mãi...

Cười khanh khách, người lạ tiếp theo :

--- Nhân về mừng-luồng có chút việc nên tôi mới lại thăm quan Thống-soái nhà ta và may mắn lại cứu được ngài. Khi về đến đây, tôi thấy nói là công-tử lên về dinh lấy thuốc dầu cho Kham-bay, tôi biết chắc là thế nào cũng xảy ra sự rủi ro ở dọc đường nên phải vội phi ngựa đến cứu công-tử, còn Kham-Bay tôi đã rịt lá và cho uống thuốc rồi, sớm mai, vết thương sẽ gần miệng lành lặn, mai công-chúa sẽ khỏi.

Thao-Lay sừng sốt hỏi :

— Mai Kham-Bay khỏi ? Khỏi hẳn chứ ân-nhân ?

— Phải, vì tôi muốn thế. Vả lại, mai là ngày tôi phải đi xa, tôi định mời công-tử và Kham-Bay qua chơi Vientiane ít ngày với tôi.

— Nhưng hiện nay khắp mọi nơi đều có gián-yết-thị hề thấy Kham-Bay đi đến đâu thì phải giữ ngay lại ?

— Việc đó chẳng cần. Ta mặc trá hình đi thì có gì biết !

Qua gò lau, qua khóm chuối, ngựa nhảy vọt qua hào, rồi bước chậm lại. Mưa đã tạnh. Gió đã im. Cảnh-vật lại chìm vào trong sự tịch mịch hoàn-toàn. Người lạ ghì cương nhảy xuống đất. Thao-Lay cũng rún mình nhảy xuống theo.

— Đáng lẽ tôi không muốn mời công-tử và công-chúa đi Vientiane, nhưng mai thế nào chúng ta cũng phải rời bỏ nơi này, vì quân lính trong dinh Chao-Lốt đã do-thám biết nơi chúng ta ẩn nấp từ sáng hôm qua rồi. Mai đây, cái tổ êm ấm của chúng ta sẽ là cái mồi lửa rất bén để chúng hun đốt, nên tôi muốn có một cuộc hội-họp đêm nay, công-tử hãy theo tôi vào trong này để xếp đặt cuộc hành-trình...

— Để tôi vào thăm Kham-Bay đã ..

Người lạ vội gạt đi nói tiếp :

— Không nên, ta nên để cho nàng được yên tĩnh. Tôi cam đoan là mai nàng sẽ khỏi,

Miệng nói, người lạ bịt tay vào mũi hứ lên một tiếng dài, rồi châm một cây cà-boong soi đường và dẫn Thao-Lay qua cái cổng tò-vò lá kết, đi mãi vào bên trong. Đường đi hun hút càng vào mãi càng tối om. Được một quãng, hai người dừng chân lại đứng trước một cánh cửa gỗ sơn đen đã mục, chiếc khóa trái lại, hình như một cái chìa con đồ nát bỏ hoang-vắng lâu ngày. Người lạ gõ vào cánh cửa ba tiếng rìi rạc, nhưng rất đều, rồi giắt Thao-Lay sang phía trái.

Một cánh cửa nhỏ liền kbit và đồng màu với bức vách gỗ gần mục mốc hoáng, bỗng mở toang ra để lộ một khung trông lơ mờ nuốt chửng hai người. Tự trong cùng, có ánh đèn chớp chờn tiền ra phía hai người đứng. Khi tới nơi, người cầm đèn đứng dừng lại nói rất khẽ, giọng nói có vẻ trịnh-trọng :

— Thủ-Linh đã về. Anh em trong vườn-luồng hiện đang chờ Thủ-Linh.

Sẽ gạt đầu, người lạ mặt vẩy tay ra hiệu báo tên kia đi trước dẫn đường rồi giắt Thao-Lay lẫn-lặng bước vào. Cánh cửa lại tự-nhiên đóng ập như cũ. Trong làn ánh sáng nháy nhót chớp chờn, Thao-Lay lạ lùng bước đi, đưa cặp mắt tò-mò ngạc-nhiên, nhìn quanh gian nhà trông-lạnh mênh mông c' ăng đây. Thì, cũng như mọi ngôi chùa khác ở xứ Lào, Thao-Lay thấy trên mặt đất lồi lõm, mốc hoáng, những pho tượng đen sì, chân tay giải và gãy, đầu đội nón có chóp nhọn và cao vút như của người Cao-Mên, ngồi xếp bằng tròn kê tiếp nhau nổi bật lên lù lù trong làn ánh sáng mập mờ, rồi lại biến cả vào trong bóng tối.

Hai người vẫn theo ánh đèn bước đi. Càng vào sâu càng thấy sự im-lặng nặng nề hãi-hùng như cõi chết. Gió hun hút vào khe vách siêu vẹo nứt ẻ, đánh loạn mùi hôi hám ẩm thấp xông lên.

Qua một lần cửa nhỏ hẹp nữa, tên dẫn đường bỗng đứng dừng lại rồi tắt phụt ngọn đèn. Phía trong, hai cây cà-boong cắm lệch-lạc trên bức vách trắng lờn ánh sáng yếu ớt xuống hai chục người đang ngồi si-sào bán tán trên một tấm phản gỗ thấp kê sát đất.

Trong những bộ-mặt dữ tợn đen sì điểm cặp mắt hau háu đỏ ngòm--mà Thao-Lay đoán là những người Khạ-- thì sen lẫn có năm cô phù-sảo trắng trẻo ngây thơ, nét mặt dăm dăm như mong mỏi, những cặp môi mím chặt như dấu kín những kỷ mưu sắc sảo những điều bí mật khôn lường.

Nghe từng bước chân nện xuống đất, biết rằng viên thủ-lĩnh đã vào đến nơi, không bảo nhau, hai chục người cùng đứng dậy đều rậm rập. Người lạ giắt Thao-Lay, thông thả bước vào gian phòng mờ tối, tiên lại gán tấm phản, khẽ vẫy tay ra hiệu bảo mọi người ngồi cả xuống, rồi đồng dục nói :

-- Đây Công-tử Thao-Lay, chắc đã vài bạn biết là con quan Thống-Soái Thao-Long, một người đáng trông cậy của đảng ta và lại là ân-nhân của tôi, cứu tôi khỏi chết ehem hồi ba năm về trước.

Bọn người lỗ nhố cùng chăm-chú nhìn Thao-Lay và thăm-thị bán tán. Bỗng tiếng cười nói si-sào tắt hẳn. Người lạ ngoảnh nhìn Thao-Lay rồi bắt đầu cất tiếng sang sảng tiếp theo :

-- Chắc công-tử chưa biết rõ hành tung của tôi và của các bạn đồng chí với tôi, nhất là những việc bí mật mà tôi đã hành động từ hôm gặp công-tử và công-chúa ở trong rừng tới nay

Ngừng lại, người lạ mặt bước vội tới góc tường mờ tối, khẽ xoay trái một vòng đầu một pho tượng chọc lỗc: tức khắc, trong cõi im lặng nặng nề, một hồi chuông lạnh lạnh rung-đội g lùa âm vang ra mé ngoài đêm tối.

— Công-tử xem, ở đây chúng tôi sắp đặt đã có quy-củ lắm rồi, chỉ trong một phút, sẽ có một người canh gác vào đây chờ lệnh, nhưng đối với một người ranh mãnh như Chao-Lốt thì mọi việc lại

càng phải hoàn-mỹ, bí mật hơn nữa, cho nên không mấy khi tôi để Chao-Lốt dò xét được hành tung của tôi.

Vừa rút lời, thì ở ngay góc phòng, pho tượng tự nhiên như có người bê đặt ra chỗ khác để hở một khung trống tối đen, rồi từ dưới đất nhô lên một người vận quần áo chèn đen, tiến lại phía người lạ khoanh tay đứng đợi. Người lạ quay lại khẽ bảo tên canh gác :

-- Bạn phải sắp sẵn tên thuốc và để ý soi mói quanh bụi chuối, vì thể nào đêm nay tên quân do thám của Chao-Lốt cũng dò dẫm lần đến rình mò để về tâng công với chủ. Nếu có xảy ra sự gì lạ, bạn phải phi báo ngay đấy nhé !

Đáp lại một câu tiếng Lào cộc lộc tỏ ý vâng mệnh, tên canh gác nhanh như cắt lại chui tọt xuống chỗ cửa hầm biến mất. Pho tượng tự nhiên chạy lại chỗ cũ.

Thao-Lay ngạc nhiên toan chạy lại xem thì người lạ nắm lấy tay giữ lại nói :

-- Chẳng có chi là lạ cả ! Công-tử cha cần phải xem, nguyên góc phòng này lát ván, phía dưới có đường hầm ăn thông suốt ra ngoài bờ hào và gò đất phía nhà sàn, cho nên ở ngoài có sự gì xảy ra thì trong này, chỉ một hồi chuông vang động báo hiệu là chúng tôi đã biết mà phòng bị hoàn hảo cả. Còn pho tượng đầu chọc lộc này thì rỗng ruột, trong mặc giấy chuông, hễ xoay có một vòng sang trái là có hiệu báo ra ngoài gò cho bọn quân canh gác ngay, còn xoay một vòng sang phải thì tới phòng riêng của tôi.

Thao-Lay ngạc nhiên giương to cặp mắt lạ lùng như muốn đọc những vẻ huyền-bí ẩn kín trên khuôn mặt âm thầm rắn rỏi của người lạ và thăm hỏi :

--- Người lạ là ai mà lại chịu ơn nặng của cha ta và lạ nhất là những hành vi bí mật của hắn ? Hắn định mưu tính những việc gì mà lại có những cuộc hội họp lạ lùng như vậy ? Ta phải để ý dò xem....

Bỗng, Thao-Lay chợt quay lại mé tường bên trái, thấy trên một cái bàn mộc thấp lè tè có một cái sọ đầu lâu đeo kịt trên vách mấy chữ trắng « người bí mật » mà lạ nhất là cái sọ người ấy có đôi mắt hoạt động như người sống, trừng trừng lơ lảo liếc ngang dọc mọi người. Như sực nhớ ra một việc gì kinh khủng, sắc mặt Thao-Lay bỗng tái nhợt đi sững sốt nhìn lại người bí mật :

— À ra bây giờ ta mới biết rõ hành tung của ân-nhân ta... Trời ơi ! Ta không ngờ hẳn lại là một con hùm tinh ăn thịt sông, uống máu người đã nhiều, một con ác thú nguy hiểm của xứ Lào, của nước ta ! Hẳn đã khuynh đảo tình thế xứ này và làm rung chuyển cả ngôi báu, mà ta không hiểu tại sao hẳn lại còn theo ta cùng Kham-Bay để phò trợ che chở trong những bước nguy nan ?

Nghĩ thầm thế, Thao-Lay tâm thần bồi rối, cảm thấy đời chàng cùng người yêu đều mỏng manh như sợi tơ nhện vướng ngang trên cành non đầu gió, buột miệng, chàng thốt ra một câu ngao ngán, tiếng nói rất sẽ nhẹ qua hơi thở không đều :

— Ta phải liệu trước đi thôi... Phải, chính người bí mật hồi ba năm về trước !

Ba năm về trước, người bí mật chỉ là một thương dân Việt-Nam trong những người Việt-Nam sang Lào kinh doanh về thương mại. Nhưng, vì thờ một quan niệm, một chủ nghĩa riêng chàng đi còn phải theo tiếng gọi xa xăm của một cuộc đời hoạt động. Sang Lào ăn măm ngoé, người bí mật đặt chân tới nơi non nước lạ cũng như chim chích vào rừng... May nhờ có các bạn đồng chí cứu mang và nhất là Kao-San một người ta lưu lạc sang Lào từ thuở nhỏ, giúp đỡ trong những phen nguy hiểm khó khăn thành ra chàng vẫn được ngang nhiên sông tung hoành theo chí nguyện của mình. Chẳng bao lâu tiếng Lào chàng nói được lâu, phong tục Lào chàng xem xét thấu thái được hết, chàng đã nghiệm nghiệm là một người Lào hoàn toàn với cái đầu húi chọc, với cái mặt đen sạm rạn rầy. Nhưng chẳng bao giờ chàng quên được giải đất của xứ nhà, quên được cái trách-nhiệm

nặng nề mà chàng cúi đầu vâng lệnh mang theo lúc bước chân đi. Chẳng may sau một thời gian băng hải theo phận sự, những việc rủi ro khốn đốn, những cảnh nguy nan thất bại không ngờ càng rồn rập kéo đến phá hoại công cuộc của chàng, và xô đẩy chàng vào những cạm bẫy hiểm ác của triều-đình Lào.

Sa cơ cảnh cửa bí-mật bị mở toang một cách bất thình lình : chàng bị bắt.

Sau khi giam chét cái tự do trong ngục thất, sau khi đè nén khối căm hờn dưới sức cưỡng quật của triều-đình, người bí-mật bị vua Lào giao cho Chao Mương-Kha nghị sử. Chao-Mương-Kha hồi ấy cũng đang phác chương trình mưu ngầm lập đảng-phái định thôn gồm cả non nước xứ Lào. Nhân thấy tên tù phạm Việt-Nam có tài chí mưu lược và dũng mạnh can đảm phi thường trong những cuộc đối đầu ghê gớm, nên muốn mua chuộc lấy cái bản lĩnh anh hùng của một lưỡi gươm tắm máu, hẳn một hai đồ dành khuyên nhủ người bí mật nên xoay đổi chí hướng, tình nguyện phục tòng hẳn và chăm chú mang hết tài nghệ ra luyện cho con hăn là Chao-Lốt về môn kiếm-thuật thì chàng sẽ được thông dong tìm lại bóng tự do. Nhảy qua vòng pháp luật, bao nhiêu những bìn luật nặng nề mà triều-đình đã giam hãm một đời mãnh liệt, sau một tiếng truyền nhẹ nhàng của hăn, đều sẽ thành ra những trò đùa, những cảnh múa rối thôi.

Nhưng sao thế được ! Thà rơi đầu mà máu hồng còn vấy thắm những hình ảnh ngang tàng, ghi lấy mảnh hồn khảng khái, hi-sinh cho nghĩa vụ, mục đích và tương lai, còn hơn là chuộc lấy cái tự do dam lỏng, cái vinh hạnh mà phải ra luồn vào cúi, làm trái hẳn cả chí-nguyện binh sinh không ? Hơn nữa, tài nghệ của chàng riêng hi-sinh cho bao việc ngang tàng hiệp liệt, gửi ở lưỡi gươm sắc bén vấy máu tanh hôi của những kẻ thù, há phải là cái hồn tầm thường có thể truyền cho hạng người hung tàn mọi rợ như Chao-Lốt được đâu ?

Bởi những lời khảng khái, cương quyết của người bí-mật rĩa

rời mắng lại, khiến quan Tể-tướng cảm hờn, nhất định khép án vào tội xử-tử.

Xử-tử! Phải, cả cái khí-phách của một thời oanh-liệt, cả một tấm thân ngang tàng cường tráng, tâm hồn thượng võ, sắp sửa tan tành dưới lưỡi gươm của đao-phủ-thủ, thì bọn du đảng ở mừng-luồng và ở rải rác các bạn đều ngấm ngấm tìm các cách vận động và các mưu kế để cứu chánh-dãng ra khỏi vòng pháp-luật. Kết quả, một lá sớ của một phần đông quan lại đứng lên bào chữa cho tội nhân, hăng hái viện hết các lễ mà nhà vua cùng quan Tể-tướng đều bắn khoăn, vì không thể vin vào một cơ nào để khép thành một cái án tử hình!

Nhà vua trước cảnh khó khăn, không biết giải quyết ra sao bèn truyền lệnh giao việc phân xử cho quan Thống-soái Thao-Long xét đơn lại rồi nghị án, vì cả triều-đình cũng thừa hiểu và công nhận rằng quan Thông-soái tính tình rất ngay thẳng, công minh.

Sau khi xét hỏi kỹ càng minh bạch, quan Thống-soái nhất định lấy độ-lượng khoan dung rộng rãi, mà tha thứ cho người bí mật; vì cứ ý ngài thì muốn, trước sự phản-đối của một kẻ thù ghê ghớm, không thể dùng oai-quyền mà đàn-áp đè-nén được, trái lại, cần nên lấy lòng bao-dung mà thu phục, phủ dụ lấy những ý-tưởng quật-cường: Nghĩa là ngài muốn tha một cái tình bao-quát, nhẹ-nhàng để đổi lấy một mối cảm xâu-xa thấm-thía của một tâm-hồn khảng khái.

Thế là người bí-mật được tha bổng.

Mang nặng cái ơn cứu tử thiết tha, người lạ còn được quan Thông-Soái che-chở, bênh vực nhiều hơn nữa. Đáng lẽ, sau khi trắng án, chàng phải lập tức rời bỏ đất nước Lào mà trở về nước nhà, không còn được nương náu ở quanh miền đó, vì nhà vua lo ngại đến ngọn lửa tàn còn âm-ỷ ở trong tro khói biết đâu không có một ngọn gió cuồng qua thổi bốc bùng

lên. Nhưng, nhờ ở quan Thống-Soái, người lạ được ung-dung lẫn-lút ở những nơi rừng sâu núi thẳm, ung-dung hành-động bí-mật, ung dung noi theo con đường đang bỏ dở.

Thời-kỳ ấy, ở Luang-Prabang, khắp giải rừng Pouloï đảng Phỉ-Bọp cũu gđang ở trong một cảnh khó khăn rất nguy-ngập. Chúa đảng là Kao-San, cũng như người lạ, đang khi hành-động toan khuynh-đảo cả tình thế dân Lào, thì rủi cơ-mưu bại-lộ, nhiều chi-phái bị tan đổ trước những con mắt tinh quái của những quân do-thám của triều-đình, nhiều đảng viên bị bắt vì mắc nhảm vào cạm-bẫy góm ghê .. Rồi, kết quả một sớm kia, Kao-San chẳng may lâm vào số phận một con hùm thất thê sa cơ, chỉ còn đành giương mắt căm hờn, nuốt khuôi uất giận mà tra mình vào cùm sách của bọn đương đầu, giam chét một đời ngang-táng vùng vẫy với tấm lòng phẫn khởi ở trong bốn bức tường đen tối, ngồi rũ ở một góc ngục u-ám, lạnh-lùng...

Rồi, dưới lệnh quan Tề-tướng Chao-Mương-Kha uy khắc, một chiều âm ỉm, trên con đường trải lác đác lá vàng reo với những bóng cành cây già khô ngắng, một toán người bí mật yên lặng áp giải Kao-San đi đây ải vào một khu rừng hoang vu mội rợ không ai được biết. Rồi cùng từ đây đến nay, ngày tháng lạnh lùng nhẹ chầy, Kao-San chỉ còn là một thân cây khô héo, tâm hồn đã hầu tái lạnh, bao nhiêu việc hồng hách ngang tàng đã tiêu tán đi như mộng, đành lẳng-lặng ngồi bên khung cửa sắt nhỏ hẹp ri quèn mà đau buồn, trông đếm lá vàng rơi tan-tác.

Đảng Phỉ-bọp không người cầm đầu, sắp sửa tản mác thì nhân dịp người lạ muốn cho vây cánh được lan rộng, bèn khôi phục lại đảng bộ, tự đứng làm Thủ-Lĩnh, mục đích để theo rồi chí xưa và hòng tìm nơi giam nhốt Kao-San, mong bẻ gãy cũi sắt để thả xồng cho một con ác thú trở lại về rừng.

Rồi bao việc đã qua đi, người bí mật tuơng hoành ở mường-luông, hống hách tàn phá ở rừng sâu, bắt cóc những tham quan, gây nên những việc bạo-động kinh hãi rũ rội tanh những máu.

Cho đến đêm nay, trên khuôn mặt chợt thoáng qua nét thay đổi của Thao-Lay dưới ánh lửa lu-nhòa, người bí mật bỗng đọc thấy những ý tưởng lạ lùng đối khác : Có lẽ sau khi hiểu biết những việc đã hành động của thủ-lĩnh đảng Phi-Bop Thao-Lay đang nghĩ tới cái tương lai xa xôi ghê gớm... có lẽ sau này, những cung điện, lâu đài tráng lệ nguy nga trên giải đất bằng phẳng sẽ tan tành biến thành một nơi chiến trường ngồn ngồn những thấy người tắm máu, một giải non sông bình tĩnh nên thơ sẽ làm bia cho những cuộc tàn phá hải hùng chẳng ?

Giữa lúc hai người đang theo đuổi những ý nghĩ riêng thì ở ngoài, có hai tên kỵ-binh đang cưỡi ngựa lặng lẽ trong chặng dầm rử là lòa sòa rồi chợt cưỡi ngựa lao sấn đất, men theo dọc bờ hào, biến mất cả vào trong cái công tò vò đen tối.

Có tiếng dè dè khẽ dẫn trong hơi gió :

— Giết chết được một tên rồi, bây giờ chúng ta cứ can đảm bước đi, sào huyết của chúng có lẽ còn sâu lắm. Anh cầm chắc lấy thanh kiếm đây hề thấy có tiếng động chỗ nào là phải phóng dao luôn vào đây, cái chết ta cầm chắc trong tay, cơ hội may mắn ít mà nguy hiểm thì nhiều, chúng ta phải mang hết tài lực ra đâm chém xung sát đây !

-- Nếu có sảy ra bị thương hay chết mất một thì một đứa phải vội quay trở ra, phóng ngựa chạy gấp về phi báo để công-tử Chao-Lốt dẫn cả toàn cơ-binh đến rầy sạch cả nơi này đây.

— Phải, miễn sao việc thám-biêm của hai đứa đêm nay không phải là vô ích cho công-tử Chao-Lốt là đủ, có chết cũng hả dạ và vinh hạnh lắm rồi.

Bỗng hai bóng đen kỵ-binh ngừng bước lại, vểnh tai nghe ngóng vì trong tiếng gió rung chuyển cành cây lạt sạt trong tiếng lá khô gảy rập reo sao sác dưới chân hai người đây ngấm thì sen lẫn tiếng rì rầm chạy lan dài trong chặng lau, rồi sột sạt như có người rẽ lá tiên dần đến.

— Phóng dao đi ! Có người đứng dinh phía trước đây !

Một mũi dao nhọn vừa toan lao vào trong mở lá, tiếng động lại chợt im bặt, chỉ còn rì rào tiếng hơi gió thoảng qua lạnh lùng như thâm sự ngờ vực sợ hãi vào lòng hai người đang bồn chồn rạo rức.

Giương to mắt, chăm chú thốc mách nhìn xung quanh một lát, 2 tên kỵ-binh không thấy một tiếng động gì lạ nữa, định ninh, hai người lại lùi lùi bước đi. Thốt nhiên, « ặc » một tiếng, một mũi dao lá liễu ở ngay phía trước phóng ra, ném trúng cổ họng một tên kỵ-binh. Hai tay ôm lấy cổ, máu đang phun phì phì, tên kỵ-binh lao đao suýt ngã, nhưng như hăng máu, hăn cũng còn đủ sức văng mình lại kẻ ám-sát hăn đang đứng trở mặt nhìn kinh-bĩ, tay cầm một cây cà-boong vừa chắm định tiến lại soi mặt kẻ gian dám cả gan lên vào nơi sào-huyệt. Thấy tên kỵ-binh hung hăng rữ tợn lao người vào mình, tên quân canh của đảng Phỉ-Bộ vội né người tránh sang một bên, rồi thuận chân đá thốc vào cái sác mềm nhũn văng bắn đập mình vào một thân cây to, gần đấy.

Thấy bạn chết một cách thảm-khốc, tên kỵ-binh kia tức giận, gầm lên, vung kiếm đâm sả vào kẻ đã ám-lút ám-sát bạn hăn, nhưng đã nhanh như chớp, tên canh gác, rủa mình nhảy vọt qua bụi cây rậm, rút kiếm lia ngang phất vào qua đầu kẻ thù, hai lưỡi kiếm chém vào nhau bật lên một tiếng « keng » nghe ghê rợn. Rủi thay vì sức quá bặng củi tên kỵ-binh cầm-lử dững mạnh chém sả vào mình, tên quân canh gác bị rơi văng mất kiếm. Lúng-túng với một cây cà-boong trong tay, tên quân canh hoảng sợ ném luôn cái môi lửa vào mặt tên kỵ-binh. Vung kiếm gạt bằng môi lửa, tên kỵ-binh quai tay kiếm thúc thẳng vào ngực tên quân canh, mũi kiếm đâm suốt ra sau lưng, không kịp kêu lên được một tiếng, tên quân canh ngã vật sắp xuống rẫy rụa, vật vã rồi dần dần im lìm.

Quên mình đang ở trong một nơi nguy hiểm, tên kỵ-binh sung sướng vì đã kết quả được tình-mệnh kẻ thù đã giết bạn mình, cất

tiếng cười khanh-kách ròn tan, không biết rằng những tiếng cười đó dẫn hẳn đến sự chết bất ngờ sẽ xảy ra chỉ trong vài bước nữa.

Nhún vai tỏ ý quá-quyết tên kỵ-binh tự cậy ở tài mình, lại bước tiến mãi vào phía trong .. Im lặng, trong giờ phút này binh như tiếng gió cũng ngừng reo, tên kỵ-binh cảm thấy hình như là đang dần bước theo con đường đưa xuống âm ti.

Qua cái cổng tò vò mà bóng tối như đè nặng trên đầu, tên kỵ-binh hồi hộp ngừng chân lại đứng trước cánh cửa gỗ mục sơn đen. Đoán chắc đây là sào-huyệt của người bí mật, tên kỵ-binh rón-rén lại gần cửa, nhẹ tay sờ lên cánh cửa thấy chìa khóa sắt đã rỉ kết, nghi hoặc hẳn bèn áp tai vào cánh cửa nghe ngóng thấy bên trong vẫn im lặng như tờ, không một tiếng động, vừa toan lần ra phía hai bên xem sao tại hẳn chợt cầu môi, dừng đứng ngay lại, vừa chợt có tiếng động xa xa, hình như tiếng chân người bước mạnh trên mặt đất, tiếng động mỗi lúc một rõ rệt, một gần.

Tên kỵ-binh vội nép người vào tường, chống kiếm đứng chờ. Tim hẳn cũng theo tiếng chân người bước phía trong mà đập rất sẽ, như ngừng lại, như bị ai đè nén ép mạnh trong ngực.

Một bóng đen bóng vụt qua chỗ hẳn đứng nhanh như chớp nhoáng. Toan nhảy xổ ra phóng một mũi kiếm nhưng vì không kịp, tên kỵ-binh lại lùi lại, đứng ngó đầu ra phía trái chăm chú nhìn, nín thở đợi chờ. Lần thứ hai, lại có một bóng nữa, ở bức vách nứt ra đi lùi lùi, tiến thẳng đến chỗ hẳn đứng. Hẳn còn ngh-ngại do-dự gì nữa, tên kỵ-binh chắc-chắn bóng đen kia là ông thầy mình, bèn nhảy vọt ra, nhắm đầu bóng đen kia chém phập lưỡi kiếm xuống một nhát. Đang khi vô-tình bóng đen kia không kịp phóng bị trống đổ, bị lưỡi kiếm chém sạt mất lún da đầu ngã quay ngay ra mặt đất. Thấy bóng đen ngã, tên kỵ-binh nhăm giũa bụng thúc kiếm xuống. Nhưng, lưỡi kiếm đưa xuống gần tới bụng thì tự phía trước, có một người nhỏ nhắn sấn đến, một lưỡi kiếm sáng loáng bay ngang, đánh bằng lưỡi kiếm trong tay tên kỵ-binh hẳn vào bụi rậm. Tên kỵ-binh hoảng sợ, chưa kịp

ngang đầu lên thì người nhỏ nhắn đã nhanh-nhẹn phi-thâu đến đá thốc vào mặt hắn. Tên kỵ-binh choáng-váng, ôm mặt ngã lăn ra, người nhỏ nhắn dẫm chân lên ngực, hú lên một tiếng the-thé, tức thì ở bức vách nứt ra hai người nữa tay cầm cả-boong chạy vụt đến.

— Hai bạn khiêng Thạc-Lay vào trong nhà dặt lá dậu ngay tức khắc, và đưa cả-boong đây cho tôi, để soi xem đũa nào dám cả gan lún lút vào đây thám-thính. Nhớ đừng đả-dộng gì cho Kham-Bay biết cả.

Dưới ánh lửa hồng, tên kỵ-binh mặt tái nhợt máu chảy đầm bên má, mắt mở trừng trừng nhìn người nhỏ nhắn rồi lầy hết hơi sức còn thừa, lớn tiếng mắng :

— À ! mày là người bí-mật, đáng tiếc là tao không giết được mày để báo thù cho chủ, nay sa cơ bị mày đánh trộm, bị bắt thì tao chỉ còn chờ cái chết...

Dẫn từng tiếng, người bí-mật ngắt lời :

(Còn nữa)

19 Septembre 1955

CÁC BẠN CHỜ NÊN BỎ QUA VÀ HÃY ĐỌC BỘ :

NGUYỄN-TRÁI

PHÁ BÔNG - ĐỎ

ĐỂ BIẾT :

Một chiến-công oanh-liệt nhất

nước Nam về đời nhà Lê

8 cuốn trọn bộ, giá 3 xu một cuốn

Tân-Việt Văn-Đoàn xuất-bản

15 — Route de Hué, Hanoi

Imp. Le-Cuong — Hanoi